

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU || REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	35 lei
6 luni	18 "
3 luni	9 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

SUMAR

Motivul crimei într'o statistică penală, de d-l *Iulian Teodorescu*;

JURISPRUDENȚĂ:

Tribunalul Ilfov secția de Notariat: *Titta Săcăreanu cu N. Zane și alți*;

Tribunalul Ilfov secția Comercială: *Gh. Enescu cu Societatea de asigurare «Generală»*;

Trib. jud. Dorohoi: *Termen de procedură, citațiune*; *Informațiuni*.

Motivul crimei într'o statistică penală ¹⁾

Mai înainte de-a intra în desvoltarea subiectului ce ne propunem a trata, despre «motivul crimei într'o statistică penală», nu credem de prisos să facem unele reflexiuni asupra importanței studiului statisticeii în general, după care vom aprecia, în mod special, într'un paragraf deosebit, și ceea ce s'a făcut la noi, cu privire la statistica criminală. Astăzi, e un adevăr necontestat, că pretutindenți, în țările cele mai neînsemnate, oamenii de stat, au dat statisticeii cel mai mare interes. Napoleon însuși, considera statistica ca fiind *le budget des choses et sans budget, point de salut* (2).

De altfel, în ce privește origina statisticeii, pare că ea se perde în depărtarea vremilor, de oarece unii autori, descoper usagiul ei la Chineji, cu mult înainte de era creștină; ceea ce se știe însă în mod precis și cea ce contribuie pentru ca să se mărească interesul pentru statistică, e marele avânt pe care această știință l'a luat încă de prin sec. al XVII și mai ales al XVIII, când înțelepții din Germania, încep a se îndeletnici cu cercetarea adevărului, tras din examinarea cifrelor de tot felul (3).

La aceeași dată, discuțiuni arzătoare au loc, spre a determina atât cadrul de aplicațiune al statisticeii, cât mai ales dacă noul studiu, se poate rădica la rangul de știință.

Azi, pare că nimeni nu se mai îndoiește, că sta-

tistica este o știință și încă de la 1840, Dufau, o definea: «*la science qui enseigne à deduire des termes analogues les lois de la succession de faits sociaux*»; iar șapte ani mai târziu, Moreau de Jonnés, spune d'asemenea despre statistică, că e «*la science des faits sociaux, exprimés par des termes numeriques*».

Italienii, care au contribuit foarte mult la lărgirea sferei de aplicațiune a noiei științe, prin crearea de catedre universitare pentru statistică și mai ales prin instituirea unui admirabil serviciu, după indicațiunile mult apreciatului statistician, D-nul Bodio, definesc statistica: «*l'osservatione metodica e possibilmente universale, dei fatti enumerati per masse, ridotti a gruppi omogenei e interpretati mediante l'induzione matematica*» (4).

Ceace pare mai curios în studiul statisticeii, este tendința savanților de-a întinde domeniul ei nu numai la explicarea fenomenelor economice dintr'un stat, ci chiar la întreaga fenomenalitate cu caracter moral; astfel, pe când la origină mai toate lucrările, aveau drept scop să lămurească starea materială, în secolul al XIX și mai ales în urma lucrărilor lui Quetelet, statistica s'a preocupat în special de partea morală (5) a popoarelor.

* * *

De îndată ce domeniul noiei științe s'a întins și asupra părți morale a popoarelor, o noua discuțiune s'a născut, cu privire la concluziunea pe care trebuia să se tragă, din interpretarea cifrelor culese. Mai cu deosebire în Italia și Franța, divergența de păreri se prezintă fără puțință de conciliere, între diverșii savanți care luaă parte la discuțiune (6).

De o parte oficialii, adică acei din capul serviciilor de statistică criminală, iar pe de altă parte alți cercetători, contestaă rezultatele la care se opreau cei d'întâiu. După unii, din interpretarea ce se da rezultatelor obținute reeșea că criminali-

¹⁾ Memoriu înaintat D-lui D. Greceanu, fost Ministru de Justiție, după însărcinarea ce ni s'a dat de D-sa.

²⁾ Maurice Blok *Traité théorique et pratique de statistique*, pag. 27 nota. Citat după Las Cazes, *Memorial de S-tte Hélène*, t. I, p. 432.

³⁾ I. P. Süßmilch, *Die goetliche Ordnung in den Veränderungen des menschlichen Geschlechts etc.* 1755.

⁴⁾ Filippo Virgili, profesor la universitatea din Siena. Definițiunea e reproducă după opera autorului *Statistica* și e luată după prof. Carlo Ferraris, care la rândul său a reproduș pe Messedaglia și Rümelin, pg. 5, Introductione.

⁵⁾ *Du système social etc.* Paris 1848, *Physique sociale*, Bruxelles 1869, etc. etc.

⁶⁾ H. Ferri, *La sociologie criminelle*, cap. II, pag. 131 și urm. ediția fr. din 1893.

tatea dacă nu diminuea cel puțin stătea pe loc; pe când din contră, neoficialii, bazați pe aceleași cifre conchideau că criminalitatea crește.

Față cu asemenea contradicții, lumea care nu intervenea în discuțiune, rămânea cu totul neîncrezătoare în afirmațiunile unora și altora.

Cea ce se petrecea în Franța și Italia, s'a petrecut acum câțiva ani și la noi, pentru că un fost director al închisorilor și chiar un șef de biuroș din Ministerul de justiție, susțineau descreșterea sa în tot casul stagnarea criminalității, pe când un D-n Profesor universitar, specialist în studiile penale, afirma cu totul din contra, într'o conferință la Academia română (7).

Care să fie cauza acestor divergențe de păreri și pentru ce s'a susținut atât la noi cât și aiurea că statistica îți dă ce vrei? În ce privește pe Franța și Italia nu avem motiv să ne preocupăm în acest loc, dar în ce privește țara noastră, credem că este foarte lesne de găsit cauza.

Mai întâiu serviciul de statistică, astfel cum a fost organizat la început nefiind complet (8), nu putea să dea roadele la care aveam dreptul să ne așteptăm; pe de altă parte știința statistice, care către mijlocul secolului al XIX luase un foarte mare avânt în urma congreselor internaționale care s'au creat (9), ne-a lăsat încă multă vreme în stare în care ne găseam. Nimeni însă nu poate fi învinovățit, căci când totul este de făcut într'un stat tânăr, studiul situațiunii lui morale, poate să aștepte momente mai liniștite. Pe de altă parte la început ne au lipsit oamenii competenți în această materie, dar nu poate fi numai aceasta inconvenientul care a determinat erorile care se pot constata în statistica criminalității, în România. Causa principală, credem noi, că sunt acei însărcinați cu adunarea elementelor necesare alcătuirii acesteia. Funcționarii destinați să întocmească cifrele, nu erau câtuși de puțin conșinși de importanța lucrării ce trebuiau să execute, astfel că rezultatul muncii lor a fost o statistică criminală fantesistă. Un exemplu ne va dovedi cele ce avansăm. În tablourile de la Curțile cu jurați, găsim pentru anul 1875 un număr de 1814 afaceri, iar acușaii nu sunt de cât 1688. Or cine înțelege, că este imposibil de admis un asemenea rezultat. Adevărul nu poate fi de cât contrariu. În adevăr, e un fapt constant, că numărul afacerilor e tot-d'auna mai mic de cât numărul infractorilor, fiind dat că mai mulți infractori, pot lua parte la o infracțiune, atunci cum se explică rezultatul de care vorbeam?

Mai mult de cât atât. Dacă se examinează statistica de la 1875 și până la 1891, vedem unele totaluri care nu pot fi de cât eronate, căci în acești 17 ani, șeasesprezece presintă o cifră superioară numărului de 1400 acușaii, iar pentru un singur an, în 1883, cifra se coboară la 1172. Este admisibil un asemenea rezultat? De sigur nu.

(7) I. Tanoviceanu, *România sub raportul moral* Analele Academiei române, Tomul al II, precum și broșura.

(8) Se știe că serviciul nostru de statistică, de pe lângă Ministerul Domeniilor, are o dată prea recentă, de când a fost reorganizat în mod mai sistematic. Lucrările acestui serviciu, atrag din ce în ce mai mult atențiunea tutului oamenilor de știință.

(9) La Bruxelles la 1853; la Paris în 1855, apoi Viena, Londra etc. Vezi M. Block, op. citat, pag. 51 și urm.

Tot astfel, dacă se examinează statistica și în ce privește pe delicuenții de la Tribunalele corecționale, vedem că ajungem la aceleași rezultate inadmisibile.

De unde poate să provie acest lucru, dacă nu din complectă desinteresare a mai tutului instanțelor judiciare cu privire la culegerea cifrelor? O statistică pentru ca să fie exactă, se cere în mod absolut ca părțile din care e compusă să fie perfect exacte la rândul lor; or, în majoritatea casurilor cei însărcinați cu aceste lucrări sunt arhivarii, registratorii și une ori grefierii. Toți aceștia pot fi — și recunoaște toată lumea că sunt buni slujbași — dar, statistica este pentru ei o povară neînțeleasă și fără mare importanță. De aceea când au de întocmit o statistică nu se ocupă de exactitatea cifrelor și dacă, pentru a ajunge la un total oare care, e nevoie să se modifice unele cifre din coloanele speciale, or care din funcționarii numiți ar face-o fără cel mai mic scrupul.

În asemenea circumstanțe nu trebuie să ne mire neîncrederea care se pune pe asemenea lucrări și pentru ce s'a putut afirma că statistica nu-ți dă nimic exact, ci mai de grabă aceea ce vrei să-ți dee.

S'ar putea face următoarea obiecțiune și anume, pentru ce magistrații ei înșiși nu se ocupă cu întocmirea statistice? La aceasta răspundem că sunt mulți acei care iaă asupra-le asemenea lucrări; dar cu cea mai mare bună-voință, dacă am presupune că unul singur nu ar da ascultarea cuvenită circulațiilor ministeriale, nu este atunci zadarnică munca celor-l'alți, căci dacă de la un Tribunal sosesc cifre greșite, se înțelege de la sine că toate rezultatele vor deveni fantesiste.

Noi mergem și mai departe și presupunem că nu s'ar găsi un singur Tribunal care să nu și facă datoria, atunci încă ar mai rămâne ceva de îndeplinit, pentru ca să avem o statistică exactă.

Acest ceva este *unitatea*, adică toate Tribunalele și instanțele judiciare să urmeze după o normă comună la umplerea diverselor coloane; cu alte cuvinte e necesar ca toată lumea să procedă în mod uniform. Fără dorința de a face exact și uniform o statistică, ea nu poate avea nici o valoare, sau mai bine are o valoare negativă, în sensul că rătăcește pe ori cine ar dori să formuleze o concluziune din analiza ei.

Multe ar fi mijloacele prin care s'ar putea înlătura inconvenientele de care am vorbit. De sigur că în ce privește pe magistrați, nu mai un studiu special, prevăzut în Facultățile de drept, după cum există în Italia, le-ar putea da ardoarea care le lipsește, pentru știința și mai ales pentru practica statistice. Până atunci însă, poate nu ar fi de prios unele măsuri, necesare pentru a da atât magistraților cât și funcționarilor din grefe, noțiunile de care au nevoie, pentru a cunoaște mecanismul serviciului de statistică. Funcționarii speciali din Minister și în lipsa acestora, magistrații, care se găsesc la curent cu noua știință, ar fi cei mai potriviți pentru scopul arătat.

Cu modul acesta s'ar pune în evidență importanța noiei științe, nu numai pentru personalul judecătoresc, dar lumea străină de magistratură i'ar da atențiunea și mai ales încrederea cuvenită.

§ II

De când știința statistice și-a luat asupra și de

a studia moralitatea popoarelor, cu alte cuvinte de când ea ne dă posibilitatea ca să conchidem că dintre mai multe popoare unele pot fi mai morale de cât altele, atențiunea tuturilor cugetătorilor a fost atrasă, de examenul mai de aproape al elementelor, care pot constitui moralitatea sau imoralitatea unui popor. Criminalitatea era cea d'întâiu, care trebuia să isbească pe or și cine, pentru că ea a existat de când lumea și pentru că moartea provocată prin violență de un altul, a determinat reprobarea tuturilor și deci punctul culminant al imoralității.

Și dacă statistica criminalității în diverse țări s'a întreprins încă de mult, atunci când doctrina metafizică domina spiritul omenesc universal, cu atât mai mult câtă să ne raportăm la datele pe care ea ni le procură astăzi, când în domeniul variat al criminalității, încă de la jumătatea secolului trecut, doctrina pozitivă inaugurată în filosofie cu atât de mare succes de către marele Auguste Comte, a trecut și în domeniul dreptului penal, în care se încearcă să răstoarne toate premisele puse de metafizică.

Or, pe ce se bazează spiritul pozitiv modern, dacă nu pe metoda experimentală admisă azi pretutindeni în știință? Această metodă experimentală, se traduce în știința dreptului penal mai mult de cât în or care alta, prin idea de observațiune și comparațiune și nimic nu ar putea să servească mai bine acestui scop, de cât statistica; însă, pentru ca din cifrele care reprezintă criminalitatea, să putem trage concluziuni relative la moralitatea sau imoralitatea unui popor, nu este de ajuns să ne referim numai la totalurile obținute. Trebuie, după cum susțin criminalologii moderni, să considerăm și natura criminalității.

Un exemplu va pune într-o mai vie lumină cele ce avansăm. Tablourile expuse de către Onor. Minister de Justiție la Expoziția generală ne prezintă județul Vâlcea ca cel mai criminal, din cele 32 care compun țara noastră, de oare ce în Vâlcea a existat în ultimul moment 80 infractori pentru una mie de locuitori. În Ilfov nu vedem de cât 26 la mie, iar în Tecuci numai 15¹⁰⁾

S'ar putea trage dintr-o asemenea constatare, o concluziune defavorabilă județului Vâlcea și o altă favorabilă județului Tecuci sau altora, unde criminalitatea este și mai inferioară acestuia? Iată o problemă care la prima vedere ar părea cu totul ciudată și pe care ne propunem să o analizăm.

De la început facem o afirmațiune, care pentru persoanele care nu sunt în curent cu știința penală ar părea paradoxală și anume că: *nu în tot d'auna și în mod constant, criminalitatea unei localități se poate judeca după numărul prea mare al infractorilor.*

În adevăr, după datele științei penale moderne, la care ne referem la începutul acestui paragraf, ar fi unele cauze care ar influența asupra augmentării sau diminuării criminalității. Și chiar dacă nu s'ar accepta în întregime, teoria școlii pozitivistă-antropologică penală a lui Lombroso și adepții săi, de oare ce se susține că baza însăși ar fi eronată, întru cât factorul psycho-fiziologic, nu ar putea fi un motiv determinat al crimei, acest

factor provocând cel mult unele tendințe; totuși, în afară de școala lombrosiană, sunt și alte păreri care s'a emis și care par a explica mai temeinic criminalitatea. Or cât ar fi cineva de clasic, totuși nu poate să nu recunoască influența aproape determinată a unor factori sociali, în ce privește criminalitatea în sine, cât și natura ei. Așa de ex., se știe și dovada nu s'a făcut o singură dată, că în epocile de foamete furturile sunt mai numeroase, de cât în anii când recoltele sunt abundente¹¹⁾. O explicație a acestui fapt, s'ar putea găsi chiar în cifra condamnățiunilor, care au avut loc în țara noastră de la 1876 până în prezent. Așa în primii 10 ani, de când posedăm statistica criminalității, adică de la 1876 până la 1886, numărul condamnăților trece de la 45000 la prima epocă, la cifra de nouă zeci de mii. După alți 10 ani, adică de la 1886, cifra anterioară aproape se îndoeste, de oare ce găsim cifra de 150000 condamnăți. După alți 10 ani, adică de la 1896 și până în momentul deschiderii expozițiunii actuale, ajungem la totalul de 210000 condamnăți.

Din cele ce preced rezultă că de unde numărul condamnățiunilor s'a îndoit la 1876, același număr nu s'a mai îndoit în a doua perioadă, căci augmentarea în loc să fie îndoită ca în prima perioadă, ne prezintă la 1896 o mijlocie ceva mai mare de cât 60% și aceeași mijlocie s'a menținut până la 1906. Situațiunea noastră înfloritoare din ultimele două decenii, trebuie să fi contribuit cu mult, pentru ca statistica noastră să înregistreze un asemenea rezultat.

* * *

În afară de cauzele externe la care ne referem și care pot fi determinante, toată lumea recunoaște că sunt mobile interne, care conduc voința infractorului către crimă. Intențiunea, pentru că ea formează baza dreptului penal, în mai toate legiurile penale existente în omenire, este elementul aproape exclusiv pe care judecătorii cată să'l aibă în vedere când pedepsesc pe infractor, or în delict, (¹²⁾ intențiunea se confundă aproape cu faptul însuși. Așa când X fură un lucru, nu se poate zice că a avut intențiunea să distrugă și viceversa, când sparge mobilele din casa cui-va or strică îngrăditura locuinței, nu se poate susține că a vroit să comită un furt.

Dacă lucrul acesta pare logic și chiar comod, pentru judecătorul care judecă un delict, apoi nu tot astfel se poate zice și cu privire la crime. Acilea intențiunea diferă dese ori de motivul care a determinat voința infractorului. De ex. X a ucis, iată faptul în toată brutalitatea lui. Dar X a putut fi influențat de multe motive. El a putut comite infracțiunea din *pasiune*, pro-

¹¹⁾ Filippo Virgili, în opera citată, constată că: Il massimo numero dei reati contro le persone si riscontra in aestate, il minimo in inverno; inversamente avirene pei reati contro la proprieta; i reati di sangue predominano nei paesi caldi, i furti nei paesi freddi.

I reati contro la proprieta resentono piu direttamente l'influenza delle vicende economiche: «*crescono negli anni di scarso raccolto dei cereali e viceversa*» pg. 214, 215.

¹²⁾ Acilea avem în vedere diviziunea existentă în codul nostru penal numită tripartită (crime, delict, contravențiuni) în opoziție cu diviziunea bipartită a codului italian, în care art. 1 al. 2 dispune: «*reati si distinguono in delitti e contravenzioni*».

¹⁰⁾ *Le mouvement economique* No. 22 cu data de 1 Sept. 1906 pg. 296 și urm.

vocată fiind de noțiune exagerată a sentimentului dragostei împărtășite sau neîmpărtășite. De câte ori nu asistăm la desfășurarea unor procese, în care motivul pare a fi acesta?

Alteori chiar dacă nu găsim ideia de pasiune, găsim totuși un sentiment alături, care poate fi socotit echivalentul ei, de ex. *simțul demnității* nesocotite. Victima stă în calea criminalului și la orice ocazie îi trăneste în obraz disprețul său. Infractorul în paroxismul durerii pe care o produce amorul propriu atins, înlătură pe adversar prin mijloace violente.

Să luăm o altă situațiune. Victima prin mijloace mai mult sau mai puțin permise, sărăcește sau atinge foarte mult patrimoniul lui X. Acesta nu găsește alt mijloc de a-și răsbuna decât ucizând. Iată *ideia de răzbunare* care servește drept motiv omuciderei.

Să presupunem însă că omorătorul nu avea nici unul din motivele de care vorbeam; dar a vroit și a executat omorul, pentru ca să moștească pe victimă, or pentru ca să-și însușească avutul ei, or pentru un alt motiv, care pornește din ideia de *cupiditate, lăcomie*, ideia de-a stăpâni lucrul altuia, numai din dorința perversă de a-și însuși ceea ce nu-i aparține. Tălăhăria la drumul mare or la domiciliul victimei, reprezentă în toate părțile ca și la noi, motivul criminal cel mai degradator.

Din cele ce preced, credem că am reușit să punem în evidență, că o crimă poate să aibă unele motive mai perverse decât altele; că din acest punct de vedere se poate face o diferențiere între diversele infracțiuni numite crime. Această nouă diviziune, basată pe calitatea crimei—dacă se poate zice—, servește unor penalogi din occident, să formuleze o nouă diviziune a crimelor și prin urmare și a pedepselor care li se cuvine. După d-nul Stoops, marele savant elvețian, nu numai crimele, dar or care infracțiuni, s'ar mai putea divide și după motivul mai mult sau mai puțin desonorant, care a influențat voința infractorului, în momentul comiterii faptului. Ideia distinsului penalog a mers și mai departe, admitând chiar diferențierea pedepselor după motivul infractorului; astfel, pedeapsa va avea un caracter mult mai grav și mai desonăraător, pentru fapta în care motivul pare mai pervers și din contră, pedeapsa va fi nu numai atenuată, dar chiar caracterul ei n'ar mai fi dezonorant, în caz când perversitatea lipsește.

După cum vedem numărul pedepselor s'ar reduce la cel mult două și ar urma o normă paralelă, după intențiunea infractorului.

Dacă motivele care au presidat la săvârșirea unei infracțiuni se pot scri, atunci naște întrebarea: statisticele în care nu se prevede acest motiv sunt ele complete? Când într'un stat găsești un număr mare de infracțiuni fără importanță, pe când în altul sunt mai puține însă cu mult mai grave; or, pentru ca să vorbim de crime, când numărul acestora ar fi mare însă motivul care le-a produs este mai mult onorător, pe când în alt stat numărul crimelor ar fi mai mic, însă motivul mult mai pervers și deci infracțiunile mai grave, se mai pot susține că primul stat ar fi mai criminal?

În Italia de ex., o șesime din delicta, luându-se acest cuvânt în sensul legii de la 1890⁽¹³⁾, se comit dintr'un motiv de cupiditate sau dintr'o cauză de interes, restul

revine altor motive mai puțin perverse, ceace face pe D. Bodio șeful serviciului de statistică de pe lângă Ministerul de Justiție să conchidă, că criminalitatea nu ar fi prea mare în regatul lui Victor Emanuel.

Ceace spunem de două state diferite se poate aplica și la țara noastră, cu privire la județele care o compun

Așa când se susține după statistica la care ne-am referit, că județul Vâlcea e cel mai criminal, pentru că numărul condamnațiunilor e mai mare, este o afirmațiune care ar putea fi de îndată răsturnată de o constatare nu mai puțin exactă și anume că un alt district, Bacăul, este cel d'ntâiu cu privire la tâlhării. Ar trebui dar, să se știe motivul crimelor din județul Vâlcea, pentru ca penalogul or sociologul, care ar examina starea morală a țării noastre, să poată trage o consecință definitivă; de aceea credem, că în viitoarele tablouri ce se vor mai întocmi la serviciul de statistică din Ministerul de justiție, n'ar fi rău să se prevadă într'o rubrică specială și motivul infracțiunilor numite crime, în codul nostru penal. Acest lucru începe a se face pretutindenți și în special în statistica criminală a Belgiei.

* * *

În ce privește țara noastră, motivul crimei e cu atât mai important de știut, cu cât mai toți oamenii de știință au putut să observe, o criminalitate cu totul specială claselor rurale. E un fapt caracteristic țăranelui nostru, care apărându-și moșia de toți străinii venetici, s'a identificat cu ea în așa fel, în cât și-o apără cu arma în mână chiar în contra a lor săi. Cine nu știe infracțiunile numeroase ca răniri care au cauzat moartea or omoruri propriu zise, care se comit la marginea ogorului, or pe brazda despărțitoare dintre două pământuri răzășești, sau din acelea date conform legiurilor noastre de improprietărire dela 1864 și 1879?

Cei care au luat parte la Curțile cu juri, au avut totdeauna ocazia să asiste la procese criminale, în care fratele a răpus pe frate, nepotul pe unchiu și câte odată fiul însuși a rădicat mâna asupra tatălui! S'ar putea atribui alcoolismului aceste infracțiuni, care isbesc atât de dureros populațiunea noastră de la țară, recunoscută pretutindenți ca una din cele mai blânde și mai pacinice? De sigur nu, pentru că localitățile care figurează printre cele d'ântâiu ca alcoolice, nu sunt cele mai criminale⁽¹⁴⁾. Atunci, dacă alcoolismul nu poate explica această criminalitate, gândul nostru în mod forțat se întoarce în altă parte, acolo unde s'ar putea descoperi motivul acestor crime și la care făceam aluziune; gândul nostru se întoarce către o stare de fapt cu totul îngrijitoare, îmbucătățirea proprietății rurale în așa fel, în cât lupta pentru menținerea câtorva metri pătrați, determină certuri care provoacă de multe ori crime.

În țara noastră, alături de chestia țărănească sau chestia agrară, de care se vorbește atât de mult de la o vreme încoace, trebuie să recunoaștem că avem și o *criminalitate agrară*⁽¹⁵⁾.

(14) Iată ce găsim în *Le mouvement économique* în această privință «Au point de vue de l'alcoolisme c'est le district de Iassy qui tient la tête avec une moyenne de 6 à 7 alcooliques par 100 chefs de familles. Viennent ensuite Dorohoi avec 5 à 6 chefs de familles» etc. etc.

(15) Articolul de față este, după cum se poate constata, din luna Septembrie anul trecut, prin urmare înainte de răzcoalele țărănești.

(13) Vezi nota de la pag. a acestui studiu.

Filippo Virgilio op. citat, pag. 211.

Dacă observăm lucrurile mai de aproape, vom vedea că simplele conjecturi pe care le facem—în lipsă de o statistică care să prevadă motivul său cauza generatoare a crimei—se pot susține și cu alte dovezi. Așa, se știe, că județele din Oltenia, sunt cele mai populate, având ele singure aproape un milion și jumătate de locuitori, deci trebuie să convenim că proprietatea rurală s'a divizat în Oltenia la infinit, prin urmare și criminalitatea provocată de ideea de proprietate, poate fi mai numeroasă decât aiurea. Și în cazul când constatările acestea vor fi verificate în fapt, s'ar mai putea susține că cutare județ e mai criminal decât un altul? Și în afară de aceasta, când cifrele statistice ne arată că o criminalitate agrară există la noi în țară atunci de sigur, pe lângă celelalte motive de ordin economic, care impun rezolvirea grabnică a chestiunii țărănești, ar interveni și acesta, ca unul ce are un raport mai direct, cu moralitatea claselor noastre rurale.

* * *

Concluzia care se impune, în urma studiului ce precede, e că serviciul nostru statistic nu e îndestulător organizat, pentru menirea admirabilă la care asemenea servicii sunt destinate în statele moderne; că, în afară de aceasta, statisticele parțiale ale diverselor instanțe judecătorești, în lipsă de noțiunii complete asupra importanței noii științe, din partea celor destinați a le compune, sunt pline de erori, ceea ce face că nimeni nu pune un temeiul serios pe rezultatele obținute.

În fine, motivul crimei, expus într-o rubrică specială ne-ar da mijlocul să facem un studiu asupra naturii crimelor din țara noastră față de alte țări și în același timp, ne-ar pune în măsură să vedem chestiunea proprietății rurale, sub un aspect cu totul nou.

Iulian Teodorescu

Septembrie 1906

JURISPRUDENȚĂ

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA DE NOTARIAT

Audiența de la 2 Martie 1907

Președinția D-lui P. HAGIOPOL, Președinte

Titta Săcăreanu cu N. Zane și alții

Sentința No. 59

Urmărirea veniturilor unui imobil. — Contestație la tabloul de distribuție. — Până când se poate face asemenea contestație. — Creditorii intervenienți. — Ce se înțelege prin acești creditorii. — Imobilizarea fructelor. — Cazul în care după procedura noastră fructele se imobilizează. — (Art. 490 Pr. civilă).

1. Prin intervenienți se înțelege, nu numai creditorii care au făcut cerere de intervenție la instanța de validare a urmării veniturilor unui imobil, dar oricare creditor care a intervenit, fie pe cale de contestație la judecată sau posterior prin o simplă cerere, până ce tabloul de distribuție s'a închis prin încheierea procesului verbal al tribunalului și trimiterea extractului de tablou la casa de consemnație.

2. Din toate dispozițiunile procedurii civile, privitoare la urmărirea veniturilor unui imobil, nu rezultă vre un text de lege care să consacre

un drept de preferință, un privilegiu creditorului ipotecar urmăritor, sau mai bine zis de a-i da un caracter real, și efectul de a imobiliza veniturile; acest sistem de imobilizare a fructelor există în legiuirea noastră numai în cazul urmării imobilului, iar nu și în caz de urmărirea veniturilor, unde legiuitorul român s'a depărtat de la procedura geneveză, și a consacrat în această materie teoria privilegiilor (disp. art. 1722 și urm. C. civ.) adică dreptul comun.

S'au ascultat: contestatoarea, prin d. avocat Roznovanu, intimații, prin d-nii avocați Otulescu și P. Negulescu; d. avocat M. Antonescu, ca reprezentant al Ministerului public.

Tribunalul,

Asupra contestațiunii făcute de Titta Săcăreanu în contra tabloului de ordinea creditorilor lui Tasse Eliad pentru distribuția sumei de 6.800 lei, conținută în recipisa Casei de Depuneri cu No. 24458 din 1906, rezultată din urmărirea veniturilor imobilelor sale;

Având în vedere că din dezbaterile urmate în instanță, actele prezentate, cum și din concluziunile scrise depuse de părți, se constată că d. Tasse Eliad, este debitor ipotecar și chirografar al mai multor creditorii. S. I. Bally unul din creditorii ipotecari, face în 1901 cerere la acest Tribunal pentru urmărirea veniturilor imobilelor. La această cerere a mai intervenit și d-na Ecaterina P. Negulescu, minorul Al. și N. Zane, creditorii ipotecari, cum și Diamandi Manole și C. de Larogue, creditorii chirografari. Urmărirea de venituri a lui S. Bally a fost validată, celelalte cereri de intervenție au fost respinse; dar încă în timpul când nu era expirat dreptul de apel contra sentinței de validare, numiții creditorii convin printr-o transacție, asupra modului cum au a se distribui veniturile imobilelor. Posterior acestora d. S. Bally, cere ca din veniturile semestrului 23 Aprilie 1906, a se face tabloul de repartiție și d. judecător comisar P. Atanasovič, efectuează tabloul și distribuie suma creditorilor după dreptul și rangul lor de ipotecă. Contra acestui tablou d-na Titta Săcăreanu, ridică această contestație care face obiectul procesului de față;

Având în vedere că Titta Săcăreanu, susține că veniturile imobilelor, fie fructe civile, naturale sau industriale formează o avere mobilă și dreptul creditorului ipotecar fiind limitat numai asupra fondului imobilului, împărțirea lor urmează a se face, conform art. 1729, 1730 etc. c. c.; că dacă este adevărat că urmărirea de venituri, după procedura geneveză conferă creditorului ipotecar urmăritor, un drept real, cu alte cuvinte ar imobiliza veniturile imobilelor, din nimic nu reese că acest mod de a vedea a fost urmat în sistemul legislațiunii noastre și cere reformarea zisului tablou, repartizându-se suma «au marc le franc», în proporție cu creanța fie-cărui creditor;

Având în vedere că S. Bally, N. Zane și Ecaterina P. Negulescu prin d-nii avocați Paul Negulescu și Otulescu se opun la această cerere și susțin, în primul rând, că această contestație ar fi tardiv făcută, întru cât distribuția veniturilor, după dispozițiunile art. 490 pr. civilă, trebuie a se face numai între creditorii sechestranti și cei intervenienți în instanța de validare, contestația urma a fi introdusă la judecata de validare a urmării, iar nu cum este făcută în speșă la tabloul de distribuție a veniturilor; și în al doilea rând, chiar în cazul când, tribunalul ar găsi că este regulat făcută, ea este nefondată, căci distribuția fructelor, rezultând dintr-o urmărire de venituri a imobilelor, trebuie a se face întocmai ca aceea a banilor rezultați din vânzarea imobilului, creditorii ipotecari primând pe creditorii chirografari, întru cât urmări-

rea de venituri are un caracter real spre deosebire de poprire, care stabilește un raport personal între creditor și terțiu poprit, cu efect de a imobiliza veniturile imobilului, și în sprijinirea acesteia invoacă sistemul procedurii geneveze, care pretinde că ar fi fost introdus în legiuirea noastră, fiind știut că legiuitorul român, pentru procedura civilă s'a inspirat după procedura geneveză; așa, în cât, fie pentru un motiv sau altul, cere respingerea contestațiunii;

Având în vedere că după art. 490 pr. civilă, împărțeaua veniturilor între creditorii sechestrantii sau intervenienți, se va face de către tribunal, în proporție cu creanța fie-căruia, etc. Că din această dispoziție a legii reese că prin «intervenienți» se înțelege nu numai creditorii cari au făcut cerere de intervenție în instanța de validare a urmăririi de venituri ale imobilului, dar ori-ce creditor care a intervenit, fie pe cale de contestație la judecată sau posterior prin o simplă cerere până ce tabloul de împărțeaua s'a închis, prin încheierea procesului-verbal al tribunalului și trimiterea extractului de tablou la Casa de consemnație; cu alte cuvinte, această dispoziție consacra și în această materie același principiu din dreptul comun, de la tabloul distribuțiunii averii mobiliare și imobiliare. Că este atât de adevărat că aceasta este interpretarea acestei dispoziții a legii, rezultă din faptul că dacă legiuitorul ar fi voit să înțeleagă prin «intervenienți» numai pe aceia cari au intervenit în instanța de validare, textul acestui articol ar fi fost redactat în sensul dispozițiilor art. 462 pr. civilă; menținându-se în textul articolului cuvintele «la judecată», termen ce lipsește în dispozițiunile art. 490 pr. civilă, lucru ce face vădit că legiuitorul a voit să se depărteze de la principiul consacrat în materia popririi, să se menție dreptul comun la urmărire de venituri a imobilelor;

Având în vedere că, în afară de aceasta, decăderile de drepturi, sunt de drept strict și dispozițiunile lor de strânsă interpretare, ele nu pot avea loc de cât în cazurile anumite prevăzute de lege; prin urmare, textul art. 490 pr. civilă, prevăzând «intervenienți» fără vre-o altă restricție, trebuie a se da acestei dispoziții o interpretare largă, nu judaică, ca prin o asemenea interpretare părțile interesate să nu fie decăzute din dreptul de contestație până la închiderea tabloului de distribuție;

Că dar, așa fiind, această contestație este în termen util introdusă și finele de neprimire fiind neîntemeiat, cată a fi respins și urmează a se cerceta fondul ei;

Având în vedere că, în principiu, drepturile creditorului hipotecar, sunt absolute și se întind asupra fondului cum și asupra tuturor îmbunătățirilor sau transformărilor ce i-ar surveni imobilului grevat de ipotecă, dar însă sunt limitate și nu se întind asupra fructelor produse de imobil, de oare-ce dreptul de ipotecă nu ridică proprietarului imobilului dreptul de administrație, de folosință și în special pe acela de a-i percepe fructele lui;

Având în vedere că dacă acestea sunt drepturile creditorului hipotecar asupra imobilului grevat de ipotecă, rămâne cestiunea de a se ști dacă legiuitorul, în caz de urmărire de venituri ale imobilului, a înțins drepturile sale, creindu-i un drept de preferință a fi plătit înaintea creditorilor chirografari, și între ei după rang;

Având în vedere că din toate dispozițiunile procedurii civile, privitoare la urmărirea veniturilor imobilelor, nu se vede vre-un text de lege care să consacre un drept de preferință, un privilegiu creditorului hipotecar urmăritor, sau mai bine zis, de a-i da un caracter real și efectul de a imobiliza veniturile.—Că singura dispoziție a legii, art. 490 pr. civilă, care se ocupă de împărțeaua veniturilor imobilului între creditorii, nu face alt-ceva de cât să reglementeze că împărțeaua veniturilor să se facă între creditorii sechestrantii sau intervenienți, în proporție cu creanța fie-

căruia și între ei să se respecte dreptul de preferință potrivit calității și rangului creanței, cu alte cuvinte, consacra și în această materie dreptul comun, fără a crea vre-o inovație. A da o altă interpretare acestui text de lege, este a crea prin întinderea termenelor și prin deducție un drept de preferință în favoarea creditorului hipotecar urmăritor, când este știut că principiul de interpretare restrictivă, care domină această materie și împiedică de a întinde privilegiul în afară de cazurile prevăzute în lege, ori-cari ar fi considerațiunile de echitate sau de altă natură care ar legitima în favoarea vre-unei extensiuni;

Având în vedere că este adevărat că legiuitorul român, în ce privește procedura civilă, s'a inspirat după procedura geneveză. Dar știut este că ori de câte ori legiuitorul s'a ocupat cu redactarea, fie a codului civil după codul civil francez, fie a procedurii civile după codul de procedură geneveză, sau alte legiuri, el nu s'a mărginit să copieze *ad literam* acele legiuri, acolo unde nu i-a convenit s'a depărtat introducând alte dispozițiuni din alte legiuri, spre a nu cita alt exemplu decât materia ipotecilor după codul belgian, deși aproape întreg codul civil român este luat după cel francez, tot asemenea și cu procedura civilă, deși s'a inspirat după procedura geneveză, în privința urmăririi veniturilor imobilelor s'a depărtat de la principiul consacrat în procedura geneveză, luând această dispoziție din legiuirea franceză și consacrand astfel în această materie dreptul comun. Că este așa, rezultă din faptul că, dacă legiuitorul nostru ar fi avut intenția să introducă în materie de urmărire de venituri de imobile sistemul procedurii geneveze, ar fi redactat altfel termenii art. 490 pr. civilă, s'ar fi dat o redacție în felul art. 521 și 574 pr. civilă. Acest sistem de imobilizare a fructelor există în legiuirea noastră în cazul urmăririi imobilului, dar numai aici, și aceasta reese vădit din termenii legii, dacă nu a spus-o în termenii clari în urmărire de venituri este că s'a depărtat de la acest sistem;

Având în vedere că, în afară de aceasta, pentru a vedea că legiuitorul nostru s'a depărtat de la sistemul procedurii geneveze și nu a dat urmăririi de venituri un caracter real și efectul de a imobiliza veniturile, este suficient de a compara modul cum sunt redactate textele privitoare la această materie în aceste legiuri, cât și din suprimarea unor articole de lege ce există în procedura geneveză și nu au fost introduse în legea română:

Textul genevez

Art. 508. — Le gérant sera tenu à l'expiration de chaque année ou de chaque semestre, selon qu'il aura été réglé par le jugement de nomination, de rendre compte des recettes et des dépenses, et de dresser l'état de distribution du reliquat entre les créanciers qui se seraient fait connaître à lui par la production de leurs titres.

Art. 509. — La distribution se fera entre les dits créanciers, en premier lieu, sur les intérêts, d'après le rang de privilège ou d'hypothèque sur l'immeuble sequestré et en second lieu sur les capitaux d'après le même rang. Dans cette distribution nul créancier ne pourra être compris pour plus de trois années d'intérêts arriérés.

Au défaut de créanciers, privilégiés ou hypothécaires la distribution se fera au sou la livre.

Textul român

Art. 490. — Împărțeaua veniturilor între creditorii sechestrantii sau intervenienți se va face de către tribunal, în proporție cu creanța fie-căruia

Creditorii cu dreptul de preferință, se vor plăti potrivit dreptului și rangului lor.

Or, când există o asemenea diferență de texte, ce se poate deduce de cât că legiuitorul român, deși mai în toată procedura s'a inspirat de procedura geneveză, în această privință nu a urmat-o și a consacrat în a-

ceastă materie teoria privilegiilor, dispozițiunile art. 1722 și urm. codul civil, adică dreptul comun;

Având în vedere că, în ce privește obiecțiunea că dacă s'ar da urmărirea de venituri, ca și poprirea, un caracter personal, ar face un dublu «*emploi*» cu dânsa, este nefondată, căci în afară că este foarte rațional ca în procedură să se prevadă mai multe căi de urmărire pentru a facilita creditorilor realizarea creanțelor lor, dar încă formele de urmat în ambele aceste căi de urmărire sunt cu totul diferite, în materia poprirei, în afară de debitor, se citează și diferiții terți, pe când în urmărirea de venituri se citează numai debitorii, ast-fel că nu se poate susține că aceste măsuri de executare fac una și aceeași;

Având în vedere că, odată ce este constant în drept că urmărirea de venituri nu are de efect de a imobiliza veniturile imobilului, să creeze un drept de preferință creditorilor ipotecari urmăritori, și că împărțea veniturilor urmează să se facă între creditorii sequestranți sau intervenienți, în proporție cu creanța fiecăruia, și între creditorii cu preferință, potrivit dreptului și rangului lor, rămâne a se examina în fapt natura și cuantumul creanțelor creditorilor înscrisi în tablou;

Având în vedere că atât d. N. Zane, cât și d-na Ecaterina Negulescu, nu au creanțe de natură ca să le creeze un drept de preferință și să primeze creanța d-nei Titta Secăreanu, prin urmare, ei urmează a fi înscrisi în proporție cu creanța fie-căruia, adică Ecaterina P. Negulescu, cu creanța sa prevăzută în actul înscris la No. 1676 din 1896, în sumă de lei 14.520, iar după analogie cu suma de lei 1.724, bani 1; minorul Al. N. Zane, cu creanța sa prevăzută la actul înscris la No. 1686 din 1896, în sumă de lei 15.150, iar după analogie cu suma de lei 2.155, bani 1; și d-na Titta Secăreanu, cu creanța sa prevăzută în sentința Tribunalului Ilfov, secția comercială No. 720 din 1903 în sumă de lei 24.000, iar după analogie cu suma de lei 2.849, bani 63;

Având în vedere că creditorul Bally a dat mulțumire pe tablou, și că contestația d-nei Titta Secăreanu nu-i poate profita, așa că în ce îl privește, față de dânsul tabloul de împărțea este rămas definitiv;

Având în vedere că, de asemenea, și cei-l'alți creditori, prevăzuți în tablou, nu au făcut contestație, așa că și față de dânsii tabloul este rămas definitiv.

Pentru aceste motive, redactate de d. președinte P. Hagiopol, Tribunalul, admite, etc.

(ss) P. Hagiopol, N. N. Ioanid

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA COMERCIALA

Audiența de la 26 Februarie 1907

Președenția D-lui AL. NICOLAU, Judecător

Gh. Enescu cu Societatea de asigurare „Generală”

Sentința No. 220

Contract de asigurare. — Asigurarea unor obiecte deja asigurate la o altă Societate în cursul primei asigurări. — Obligațiunea impusă asiguratului față cu primul asigurator, sub pedeapsa nulității poliței de asigurare.

Contract de asigurare. — Dacă el poate da naștere la vre-un beneficiu pentru asigurat. — (art. 455 c. comercial și paragraful 4 și 6 din condițiunile generale de asigurare).

1) Conform paragrafului 4 din condițiunile generale de asigurare, dacă în cursul asigurării se efectuează, pentru un motiv, și o sumă oarecare la altă Societate, o asigurare asupra obiectelor deja asigurate, sau dacă o asemenea asigurare făcută la o altă Societate, s'ar reduce sau anula, asiguratul e ținut să declare aceasta

în scris Societății în termen de 3 zile, sub pedeapsa prescrisă de paragraful 6 de a se considera nulă polița, fără punere în întârziere ci numai prin trecerea termenului fixat pentru declarație, iar ori ce încunoștințare verbală, nu poate înlocui încunoștințarea scrisă cerută de convențiunea dintre părți făcută exclusiv în persoana Societății, iar nu a agentului.

2) Contractul de asigurare, fiind un contract de indemnizare, nu poate da naștere la un beneficiu pentru asigurat, de oare ce asemenea contract nu poate fi încheiat de cât «*damno vitando*» iar nici de cum de «*lucra captando*».

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de d-l Grigore Enescu prin petiția înregistrată la No. 19545 din 1904, contra societății de asigurare «*Generală*» pentru a fi obligată să plătească suma de 25.000 lei, valoarea mărfurilor asigurate la zisa societate și distruse prin incendiu;

Având în vedere că, în fapt, se stabilește următoarele: reclamantul cu polița de asigurare No. 63339 asigură la 2 Mai 1903 la societatea «*Generală*», mărfurile sale din prăvălia ce avea în comuna Băleni, județul Dâmbovița, pentru suma de 15.000 lei. La 7 lunie acelaș an, contractează o nouă asigurare a acelaș mărfuri la societatea «*Dacia-România*» pentru suma de 23.000 lei, fără a aviza în mod formal pe societatea «*Generală*» de această nouă asigurare; mărfurile asigurate la zisele societăți ard prin incendiul întâmplat la 28 Iunie 1904 producând daune în suma ce se reclamă azi prin acțiune;

Având în vedere că societatea, prin reprezentantul său, susține că reclamantul este decăzut din dreptul de a mai cere plata vre-unei indemnizații pentru paguba rezultând din incendiu, întru-cât polița de asigurare este nulă în baza § 4 și 6 din cap. V din condițiunile generale de asigurare;

Având în vedere că, după § 4, dacă în cursul asigurării se va efectua pentru un motiv și o sumă oarecare la altă societate o asigurare asupra obiectelor asigurate prin poliță, sau dacă o asemenea asigurare făcută la o altă societate s'ar reduce sau anula, asiguratul este ținut a declara aceasta în scris către societate în termen de trei zile, că după § 6, în lipsa acestor declarațiuni și a constatărei lor prin supliment, polița este nulă fără punere în întârziere, prin simpla trecere a termenului fixat pentru declarațiune;

Considerând că o asemenea obligațiune impusă asiguratului, care este cu totul valabilă și obligatorie primului asigurator, când asiguratul s'a conformat, conferă dreptul de opțiune între resilierea contractului și menținerea lui; că infracțiunea comisă de asigurat constituie o decădere, că decăderile trebuiesc riguros aplicate când sunt formal stipulate în poliță și nu aparține judecătorului de a restrânge întinderea;

Având în vedere că, în fapt, se constată că reclamantul asigurându-se la societatea Dacia-România, nu a adus la cunoștința societății «*Generală*» această asigurare posterioară, contravenind astfel la dispozițiunile § 4 și 6 din cap. V din condițiunile generale de asigurare;

Având în vedere că dispoziția introdusă de § 4 din cap. V al condițiunilor de asigurare este bazată pe natura și caracterul contractului de asigurare, care este un contract de bună credință, aleatoriu și de indemnitate;

Având în vedere că contractul de asigurare fiind un contract de indemnizare, el nu poate da naștere la un beneficiu pentru asigurat; astfel că două asigurări nu

pot coincide pentru a acoperi exact acelaș risc, dacă una este suficientă pentru a procura îndemnitătea, cea de a doua nu poate de cât să constituie un beneficiu ; or contractul acesta nu poate fi încheiat decât *damno vitando* iar nici decum de *lucra captando* ;

Că dar, astfel fiind, polița de asigurare este nulă ;

Având în vedere că în ceea ce privește afirmațiunea nedovedită de altmintrelea din partea reclamantului, cum că ar fi comunicat verbal agentului societății din Târgoviște efectuarea celei de a doua asigurări ;

Considerând că conform § 4 încunoștiințarea efectuării unei alte asigurări trebuie să se facă : 1) în scris ; 2) societății «Generală» ; 3) să se emită de societate un supliment prin care să se ia act de declarația făcută de asigurat, menținându-se asigurarea mai departe ; și aceasta este foarte logic, de oare ce prin efectuarea unei a doua asigurări aducându-se o modificare la contractul primitiv, această modificare urmează să fie constatată conform art. 445 cod. com., printr'un act scris ca și contractul primitiv, cu atât mai mult cu cât fiind vorba de o nouă poliță (supliment de asigurare), ea nu se poate emite fără ca să existe o ofertă scrisă din partea asiguratului și prin urmare neapărat să intervie o declarațiune scrisă din partea asiguratului în cazul unei noul asigurări ;

Prin urmare, orce încunoștiințare verbală ar fi făcut reclamantul, ea nu poate înlocui încunoștiințarea scrisă cerută de convențiunea dintre părți ;

În al doilea rând, comunicarea verbală făcută agentului nu poate avea nici un efect, trebuie considerată neexistentă, de oarece agentul nu e decât un mijlocitor între societate și client, și nu este în drept a primi încunoștiințări de felul celor indicate în cap. V, cu atât mai mult cu cât cap. X § 1 din condițiunile de asigurare spun categoric că agenții nu pot obliga societatea decât în limitele procurei exprese ce li s'a dat conform art. 394 cod com., și în marginea atribuțiunilor ce li s'a conferit prin prezenta poliță ; or, nicăeri în poliță nu se acordă dreptul agentului de a primi încunoștiințări relative la modificările aduse contractului de asigurare ; din contra, încunoștiințarea trebuie adresată exclusiv societății ;

Că, așa fiind, acțiunea de față urmează să fie respinsă ;

Văzând și dispozițiunile art. 140 pr. civilă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l jude Al. Nicolau respinge ca nefondată acțiunea.

(ss) Al. Nicolau, G. A. Robescu.

(s) p. Grefier, Rizu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DORHOI

Audiența de la 23 Martie 1906

Președenția D-lui D. DANCU, Președinte

Jurnalul No. 2419

Termen de procedură. — Citațiune. — (Art. 78, și 729 procedura civilă).

Cel mai scurt termen de procedură nu poate fi de cât de o zi liberă.

Tribunalul,

Asupra incidentului de nulitate de procedură ridicat de D-l Avocat Cananău din partea pârâtului ;

Având în vedere că conform art. 729 procedura civilă termenele cuprinse în procedură se înțeleg pe zile libere, adecă nu se socotește nici ziua în care s'a început, nici ziua când se sfârșește termenul ; că, după principiul acestui articol, citațiunea părților într'un

proces chiar cu termenul scurtat în conformitatea art. 78 procedura civilă nu se poate da de cât astfel ca de la data predării până la ziua de judecată să fie o zi liberă ;

Considerând că în specie nu există o zi liberă de la data predării citațiunii...

Pentru aceste motive, Tribunalul, admite incidentul și anulează procedura.

(ss) D. Dancu, I. Cuparencu.

INFORMAȚIUNI

Anunțăm cu multă plăcere că azi Duminecă 29 Aprilie are loc căsătoria religioasă a distinsului nostru amic și colaborator D-l N. I. Titulescu cu Domnișoara Ecaterina Burcă, în Biserica Batiștei la orele 11 a. m.

Transmitem tinerilor căsătoriți toate urările de fericire.

* * *

Intr'un număr apropiat al *Curierului Judiciar*, D-l N. I. Titulescu va publica un interesant articol «*Asupra retractului litigios*».

* * *

D-l avocat I. N. Cesărescu, primul nostru redactor, anunță prietenii și clientela sa că, cu începere de la 23 Aprilie corent s'a mutat în *Str. Popa Chițu No. 1*, la care se merge prin *Str. Teilor*.

Au apărut în editura librăriei *Leon Alcalay* :

LEGI RURALE coprinzând : Legea pentru regularea proprietății rurale din 1864. — Legea interpretativă din 1879. — regulamentul de aplicațiune din 1878. — Legea și regulamentul de aplicarea exproprierii proprietăților rurale declarate inalienabile din 1892 și Legea proprietarilor din 1903 adnotate cu jurisprudența Inaltei Curți de casație și justiție de la data punerii în aplicare a acestor legi și până în prezent de d-l *Alexandru I. Borș*. Prețul lei 1.75.

De vânzare la tipografia acestui ziar calea Rahovei, 5.

* * *

Au apărut în edit. librăriei *Nouă*, calea Victoriei 44 Textul **CODULUI CIVIL** cu modificările din 1906, format mic de buzunar, broșat lei 2.50 ; legat în pânză lei 3.

Textul **PROCEDUREI CIVILE** cu ultimele modificări, *Legea judecătorilor de pace* cu regulamentul, *Legea proprietarilor*, *Legea Curței de casație*, (Contenciosul administrativ) într'un volum format mic de buzunar, broșat lei 2 ; legat în pânză lei 2.50.

Textul **CODULUI DE COMERȚ** cu ultimele modificări, un volum mic de buzunar, broșat lei 2 ; legat în pânză lei 2.50.

Textul **CONSTITUȚIUNII**, *Legii electorale* și Proc. electorale, broșat bani 75 ; legat în pânză lei 1.25 ; de d-l **M. A. Dumitrescu**.

De vânzare la ziarul *Curierul Judiciar*, Cal. Rahovei 5 unde se pot comanda și servi ori-ce cărți de drept.